

do Goberno que proceda a realiza-la adquisición directa, efectuando as operacións patrimoniais pertinentes ata poñer á disposición deste órgano rector da Cámara os mencionados inmobles para a satisfacción das súas necesidades, así como a realiza-las imprescindibles obras de acondicionamento que se esixan para a súa posta en funcionamento como sede da Cámara.

Estes edificios situados fronte ó Congreso dos Deputados, na Carreira de San Jerónimo, números 36 e 40, son propiedade do Banco Exterior e do Banco de Crédito Local, respectivamente, e reúnen unhas condicións de proximidade, superficie, representatividade, funcionalidade e características arquitectónicas que os fan idóneos para cubriren as necesidades do Congreso. Ademais, ó seren susceptibles de enlace cos actuais servizos da Cámara mediante un túnel subterráneo, produciríase unha mellora da operatividade e funcionamento deles e a súa óptima utilización.

A posta á disposición do Congreso dos Deputados da práctica totalidade da superficie—unha pequena parte afectaríase ós servizos de Relacións coas Cortes do Ministerio da Presidencia— destes dous edificios suporía a liberación e posta á disposición da Dirección Xeral do Patrimonio do Estado dos edificios que se atopan na praza das Cortes, número 9, e na rúa Moratín, número 14, e a rescisión dunha serie de contratos de arrendamento de pisos na zona, utilizados para determinados servizos da Cámara.

O subsecretario do Ministerio de Economía e Facenda, en relación co acordo do 16 de setembro de 1997 da Mesa do Congreso, envioulle, con data do 28 de xaneiro de 1998, un escrito ó secretario xeral do Congreso dos Deputados, no que lle comunica que os ditos edificios lle foran ofrecidos á Dirección Xeral do Patrimonio do Estado mediante cadanseu escrito do 12 de xaneiro de 1998, do Banco Exterior e do Banco de Crédito Local. Así mesmo, maniféstaselle ó secretario xeral do Congreso dos Deputados se ve algún inconveniente en seguir adiante cos expedientes.

Con data do 11 de febreiro de 1998, a Mesa da Cámara, en relación co escrito anterior, adoptou un novo acordo no que concreta a adquisición dos edificios nos seguintes puntos:

«1.º Toma coñecemento das condicións económicas das transaccións que se expoñen no dito escrito.

2.º Manifesta que non ve ningún inconveniente en seguir adiante cos ditos expedientes.

3.º Ratifica o seu acordo de poñer á disposición do Patrimonio do Estado as dependencias que neste momento utiliza a Cámara nos edificios da praza das Cortes, número 9, e na rúa Moratín, número 14, na medida en que a posta en funcionamento dos novos edificios o vaia facendo posible.

4.º Solicita da Dirección Xeral do Patrimonio do Estado a realización das obras de habilitación que sexan necesarias para a utilización dos novos edificios.

5.º Agradécelle ó Goberno as xestións realizadas e insta a que prosiga a tramitación do expediente coa máxima celeridade posible.»

Ó non dispoñer-la Dirección Xeral do Patrimonio do Estado de crédito orzamentario para adquiri-los edificios sinalados, procede a tramitación desta lei de concesión dun crédito extraordinario por importe de 14.500.000.000 de pesetas.

O crédito extraordinario tramítase de acordo co Consello de Estado, logo de informe favorable da Dirección Xeral de Orzamentos.

Artigo 1. *Concesión do crédito extraordinario.*

Concédesese un crédito extraordinario por importe de 14.500.000.000 de pesetas á sección 31, «Gastos de

diversos ministerios»; servizo 03, «Dirección Xeral do Patrimonio do Estado»; programa 612F, «Xestión do patrimonio do Estado»; capítulo 6, «Investimentos reais»; artigo 62, «Investimento novo asociado ó funcionamento dos servizos»; concepto 620, «Investimento novo asociado ó funcionamento operativo dos servizos», para a adquisición dos edificios sitos na Carreira de San Jerónimo, números 36 e 40, con destino ó Congreso dos Deputados.

Artigo 2. *Financiamento do crédito extraordinario.*

O crédito extraordinario ó que se refire o artigo anterior financiarase con Débeda Pública, de acordo co establecido no artigo 101 do texto refundido da Lei xeral orzamentaria, aprobado polo Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro.

Disposición derradeira única. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 5 de outubro de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

23135 *LEI 32/1998, do 5 de outubro, sobre concesión dun crédito extraordinario, por importe de 2.157.470.490 pesetas, para o pagamento de indemnizacións derivadas de sentencias do Tribunal Supremo e da Audiencia Nacional, e doutras resolucións, a titulares das oficinas de farmacia.* («BOE» 239, do 6-10-1998.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O Tribunal Supremo e a Audiencia Nacional, entre o 24 de xaneiro de 1994 e o 29 de maio de 1996, dictaron oito sentencias favorables a titulares de oficinas de farmacia, recaídas en recursos contencioso-administrativos promovidos por eles.

Estes recursos teñen análoga fundamentación fáctica e idéntica causa xurídica cós 110 recursos estimados favorables por sentencias do Tribunal Supremo no período de tempo comprendido entre os meses de outubro de 1990 e xaneiro de 1991, e cós dez recursos estimados favorables por sentencias do Tribunal Supremo e a Audiencia Nacional dictadas entre xaneiro de 1992 e xullo de 1993, interpostos por titulares de oficinas de farmacia, contra a Orde do 7 de outubro de 1988, do Ministerio de Economía e Facenda, e contra a desestimación presunta dos recursos de reposición formulados contra ela.

A dita orde declaraba a incompetencia do Ministerio de Economía e Facenda para coñecer sobre as reclamacións, formuladas polos farmacéuticos, en demanda de indemnizacións polos danos e perdas ocasionados

como consecuencia da aplicación, a partir do 9 de setembro de 1985, da orde da Presidencia do Goberno do 10 de agosto do mesmo ano, e da resolución da Dirección Xeral de Farmacia e Productos Sanitarios, dictada en desenvolvemento da anterior, nas que se estableceu unha nova marxe comercial nos prezos de venda ó público das especialidades farmacéuticas, que supuña unha redución do 2,5 por 100 sobre a anterior.

Posteriormente, a Orde do 19 de maio de 1987 do daquela Ministerio de Relacións coas Cortes e da Secretaría do Goberno dispuxo o cesamento da aplicación das novas marxes comerciais, en cumprimento do auto que o Tribunal Supremo dictou con data do 2 de marzo de 1987, no cal se ordenaba suspender a execución da Orde do 10 de agosto de 1985, e da resolución que a desenvolvía, como consecuencia do recurso interposto polo Consello Xeral de Colexios Oficiais de Farmacéuticos, no que pedía a anulación das ditas disposicións. A dita anulación prodúcese, finalmente, por sentenza do Tribunal Supremo con data do 4 de xullo de 1987.

As sentencias correspondentes ós recursos contencioso-administrativos interpostos polos titulares das oficinas de farmacia declaran a responsabilidade patrimonial do Estado e o dereito dos demandantes a seren indemnizados polos danos e perdas sufridos.

Para poder atender as compensacións derivadas das ditas sentencias tramítase esta lei de concesión dun crédito extraordinario por importe de 2.157.470.490 pesetas.

O importe de 2.157.470.490 pesetas comprende a suma das indemnizacións fixadas nas sentencias que dictaron o Tribunal Supremo e a Audiencia Nacional no período comprendido entre o 24 de xaneiro de 1994 e o 29 de maio de 1996, máis os xuros legais correspondentes, e a contía relativa a unha reclamación efectuada sobre estes mesmos feitos, e que foi aceptada sen necesidade de acudir á vía xudicial.

O crédito extraordinario tramítase de acordo co Consello de Estado, logo de informe favorable da Dirección Xeral de Orzamentos.

Artigo 1. *Concesión do crédito extraordinario.*

Concédesse un crédito extraordinario, por importe de 2.157.470.490 pesetas á sección 15, «Ministerio de Economía e Facenda»; servizo 02, «Secretaría Xeral Técnica»; programa 611A, «Dirección e Servizos Xerais de Economía e Facenda»; capítulo 2, «Gastos en bens correntes e servizos»; Artigo 22, «Material, subministracións e outros»; concepto 228, «Para o pagamento de indemnizacións, derivadas de sentencias do Tribunal Supremo e da Audiencia Nacional, dictadas ata o 24 de maio de 1996, e da reclamación RDP. 96.015, con data do 30 de xaneiro de 1996, a titulares das oficinas de farmacia».

Artigo 2. *Financiamento do crédito extraordinario.*

O crédito extraordinario ó que se refire o artigo anterior financiarase con Débeda Pública, de acordo co establecido no artigo 101 do texto refundido da Lei xeral orzamentaria, aprobado por Real decreto lexislativo 1091/1988, do 23 de setembro.

Artículo 3. *Autorización para amplia-lo crédito extraordinario.*

Autorízase o ministro de Economía e Facenda a amplia-lo crédito que se concede, na cantidade que resulte necesaria para satisfacerlo exceso de xuros que se produzan ata o momento en que se efectúe o pagamento das sentencias e a resolución recollidas neste crédito extraordinario.

Disposición derradeira única. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumpran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 5 de outubro de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

23136 *LEI 33/1998, do 5 de outubro, de prohibición total de minas antipersoal e armas de efecto similar. («BOE» 239, do 6-10-1998.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

Esta lei pretende contribuír ó obxectivo de salvar as vidas de miles de vítimas inocentes e é a expresión da solidariedade de España con tódolos pobos da Terra.

O principio universalmente aceptado do dereito internacional humanitario, segundo o cal o dereito das partes nun conflito armado a elixir os métodos ou medios de combate non é ilimitado, impulsou unha serie de iniciativas a nivel internacional encamiñadas a prohibir o emprego nos conflitos armados de armas, proxectís, materiais e métodos de combate de natureza tal que causen danos superfluos ou sufrimentos innecesarios, especialmente á poboación civil.

No caso concreto das minas antipersoal, o seu uso indiscriminado nalgúns conflitos armados provocou unha situación na que millóns de artefactos deste tipo se encontran dispersos e incontrolados en extensas áreas dun gran número de países, dando lugar a cotío a mortes, mutilacións e sufrimentos de persoas inocentes ou indefensas, mesmo de nenos.

A comunidade internacional, liderada por Nacións Unidas, consciente dos desastres que provoca o uso indiscriminado destas armas nas poboacións de tantos países, convocou unha conferencia internacional que finalizou coa aprobación da Convención de 1980 sobre prohibicións ou restricións do emprego de certas armas convencionais que poidan considerarse excesivamente nocivas ou de efectos indiscriminados, e o seu Protocolo II trata precisamente das minas antipersoal.

En 1993, a Asemblea Xeral das Nacións Unidas aprobou unha resolución sobre «Suspensión da exportación de minas antipersoal» na que se exhortaba os Estados a que «conveñan en que se decreta unha suspensión da exportación das minas antipersoal que entrañan graves perigos para as poboacións civís».

As disposicións da Convención de 1980 fixéronse máis estrictas coa adopción do Protocolo II emendado na primeira conferencia de revisión da convención que finalizou o 31 de maio de 1996. Sen embargo, os resultados derivados da aprobación do novo texto non foron abondos. O movemento de opinión a escala mundial, mostra da toma de conciencia pública no fomento dos principios humanitarios, cristalizou nas Declaracións de Ottawa do 5 de outubro de 1996 e de Bruxelas do 27